Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfinţilor patruzeci de mucenici din iezerul Sevastei

Cobor în sărbători, cobor cuvânt peste pământ ca să-Mi hrănesc poporul şi ca să-i grăiesc lui, căci sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Care grăieşte din Tatăl.

O, cobor în sărbători, căci este scris despre Mine să vin cu sfinţii, în zeci de mii însoţindu-Mă ei întru venirea Mea cuvânt pe pământ. Se poate să nu împlinesc Eu pe cele proorocite ca să le săvârşesc? Eu, Domnul Iisus Hristos, aş coborî mereu pe pământ pe calea cuvântului Meu, căci am avut grijă să-Mi pregătesc cale şi să vin, precum este scris, dar iată, abia în sărbători grăiesc, căci sunt purtat din greu cu venirea Mea de cei ce Mi-o poartă, şi iată, grăiesc şi sfinţii lângă Mine, căci aceasta este plata lor: să judece lumea, precum este scris, să judece pe îngeri, şi cu mult mai mult pe cele ce par a nu se voi judecate şi umblat la ele când este vorba de privirea Mea peste om şi peste cei ce în numele Meu vieţuiesc laolaltă spre bucuria Mea.

Nimeni să nu se alăture laolaltă cu oştiri creştineşti pentru întocmirea poporului Meu de Nou Ierusalim, nimeni decât cei care numai pentru Domnul fac aceasta, iar cine face cu alt gând această venire a sa la Domnul, acela este slab, precum slabă şi mică îi este haina sa de nuntă la masa cea frăţească, cea duhovnicească, cea pentru Hristos cu fraţii Săi.

Pace ţie, popor al cuvântului Meu! Ai grijă de simţirea inimii şi a credinţei tale, ai grijă, fiule, ca să poţi să fii dăruitor şi ca să ştii tu bine care îţi este dorirea venirii tale la Domnul. O, se cunoaşte cel ce vine pentru sine, precum se cunoaşte bine cel ce vine pentru Domnul. Cine vine pentru Domnul uită de sine şi se preface în har şi în dăruire cu mulţumire şi preţuieşte mult calea Domnului şi pe însoţitorii ei. Cel ce vine pentru sine face multe supărări, multe apăsări, multe dureri, multe pretenţii apoi, multă trufie, şi din acestea se nasc cuvinte fără cer în ele şi fapte trufaşe, care se vor a fi premiate aparte, căci unui aşa om îi este de ajuns mulţumirea de sine faţă în faţă cu cei din jurul lui şi îşi este de ajuns el. La această lecţie trebuie mult să se oprească şi mult să înveţe tot fiul acestui cuvânt, tot cel care ia din gura Mea cuvântul Meu când el vine şi se aşează pe pământ în cartea sa.

O, cei ce iubesc ca omul aşteaptă răsplată, aşteaptă să li se plătească mai mult iubirea, ca şi cel ce a lucrat de dimineaţă până seara pentru un dinar, asemenea celor ce au lucrat numai la sfârşitul zilei tot pentru un dinar, iar cei ce iubesc ca Dumnezeu iubesc şi atât, iubesc pe Dumnezeu, nu pe ei înşişi după ce vin ei cu Dumnezeu pe cale.

O, nu e cu iubirea ca şi cu orice altă lucrare. Fiilor, fiilor, cu iubirea este altfel. Ea este cea care dăruieşte, nu cea care primeşte că dăruieşte. Nimeni să nu Mă înjuge la o plată pentru că vine pe cale cu Mine. Nimic nu trebuie să primească cel ce se dăruieşte, decât pe Dumnezeu, pe Care trebuie să-L merite îndeajuns în toată clipa. Când altceva aşteaptă iubirea şi dăruirea ei, omul nu va rămâne pentru Domnul şi cu Domnul, ci va scoate sabia şi îşi va cere cu camătă ceea ce a dat iubirea sa. Îi este de ajuns pe sine însuşi unuia ca acela, şi spun cu durere mare această durere a Mea, că mulţi au dat să-şi piardă cununa cea pentru iubire şi pentru credinţă, fiindcă mult au crezut ei că valoarea lor este mare şi de mare preţ, dar acest gând este diavolul trufiei, gând care le este de ajuns celor ce nu ştiu să-şi câştige pe vecii cununa lor cea pentru Dumnezeu.

O, nu face parte din darurile cele duhovniceşti ceva din cele plăcute diavolului, ceva născut din diavol în om, şi pierde omul cununa iubirii şi a credinţei dacă nu are cine să-l înveţe iubirea şi dăruirea ei. O, popor hrănit din gura Mea cu mult cuvânt, roagă-te Tatălui să-ţi înmulţească harul înţelepciunii de sus, căci cel ce vine să fie al Meu trebuie să se schimbe cu totul şi să înţeleagă bine apoi ce face venirea lui pe cale cu Mine.

O, fiule, stau înaintea ta cu sfinţii, măi poporul Meu. Se sfiesc oştirile de sfinţi, cu care Eu vin şi stau la masă cu tine şi cu ei, se sfiesc când privesc la tine, la cel de azi popor al cuvântului

Meu coborât pe pământ pentru om. Între ei au acum zi de aducere-aminte cei patruzeci de mucenici care au dat pentru iubirea Mea iubirea lor şi trupurile lor, după ce au fost ameninţaţi că-şi vor pierde haina de ostaşi ai gardei împărăteşti dacă nu se vor lepăda de iubirea lor de Dumnezeu. Ei însă au mărturisit lepădarea de sine cu totul şi au rostit numele Meu şi iubirea lor cea pentru Mine şi dorul lor nestăvilit al nedespărţirii de Mine şi au ales să pătimească dispreţul celor ce n-au fost aleşi de ei în schimbul Meu.

O, cei ce sunt orbiţi de îngâmfare chiar şi înaintea lui Dumnezeu, aceia nu pot purta să se lase biruiţi. Erau în iezerul cel îngheţat mucenicii pomeniţi azi şi au fost bătuţi cu pietre, dar pietrele se întorceau şi loveau ca de moarte pe cei ce aruncau în iubirea lor de Dumnezeu. Chiar comandantul care dădea ordinele pentru lovirea şi nimicirea ucenicilor Mei, chiar şi acela a primit înapoi piatra aruncată şi i-a sluţit piatra faţa şi gura, dar el tot vârtos a rămas, căci aceasta face în om diavolul îngâmfării, care îl înfierbântă şi mai mult pe cel îngâmfat în sine. Iubirea mucenicilor însă nu a dat nici un pas înapoi, ci numai înainte, numai spre vecie, nesocotind ea pe cele ce dădeau să-i stea ei împotrivă.

Iată, trebuie să se schimbe cu totul cel ce se dă Domnului iubire, căci altfel îi este zadarnică venirea sa pe cale cu Mine. Cel între cei patruzeci, care s-a înfricoşat de apa cea rece din iezer, s-a lăsat încântat, săracul, de baia cea caldă adusă spre ispitire asupra slăbiciunii iubirii ostaşilor mucenici dacă ar fi vreunul slab, şi a pierdut cununa lui din ziua aceea a cununilor, a pierdut-o cel slab, căci cununile s-au grăbit să coboare peste mucenici, însă locul celui lepădat s-a umplut la loc, şi un alt ostaş de pe margine s-a lăsat spre credinţă şi spre iubire în clipa aceea şi nu s-a ştirbit numărul celor patruzeci de mucenici ai acelei minunate privelişti a mărturisirii lui Hristos, Cel iubit de mulţi, dar numai de cei ce se leapădă de sine ca să-L iubească pe El pentru viaţa lor cea de veci apoi cu El şi cu fericirea Lui pentru cei ce-L iubesc.

Învaţă, poporul Meu, învaţă adânc, fiule crescut la masa cuvântului Meu, că Mă doare adânc şi cu usturime de durere de la cei ce s-au alăturat, şi care încă şi acum mulţi din ei nu înţeleg să nu ceară tribut iubirii lor de Dumnezeu, căci nu Domnul, ci omul are nevoie de salvare din valuri, iar aceasta se face numai dacă omul are odată cu credinţa nădejdea şi iubirea, iubirea, care este steagul ostaşului biruitor, aşa cum ea le-a fost de pe pământ şi până în cer celor ce azi sunt veniţi cu Mine la masa Mea de cuvânt în mijlocul tău, poporul Meu. Amin.

— Numai pentru iubire, o, numai pentru ea este cuvântul pe care-l punem noi lângă Tine la masă, o, Doamne iubit de noi şi atât de cald în noi, de nu ne-a biruit apa cea pusă la îngheţarea ei în iezerul rece în care am fost noi aşezaţi ca să ne fie încercată iubirea de Tine, o, Doamne, dar noi Te alesesem pe Tine în locul nostru şi ai intrat în fiecare din noi, Doamne, şi ai stat cald, şi am putut pentru Tine chiar şi când a venit clipa să fim ispitiţi faţă în faţă cu baia cea caldă adusă de ostaşi ca să părăsim iezerul cel rece şi să ne îndulcim de căldura băii calde, dar nu, o, nu, căci iubirea a fost flacără în noi şi nicidecum iubirea de sine, şi ne doare de fratele care n-a răbdat pentru iubire, dar locul s-a umplut la loc Doamne, căci altul s-a dăruit iubirii şi cununii cea pentru ea.

O, să nu se vadă între fiii poporului Tău pe nicăieri iubire şovăielnică, Doamne, ci numai răbdare cu iubire, căci Tu ai spus celor ce Te iubesc: «Răbdaţi până la sfârşit, până la fericirea răbdării». *O, răbdarea este iubire, Doamne. Vai celor ce nu le este iubire răbdarea lor! Să se cerceteze în toată fiinţa lui fiecare din fiii şi fiicele poporului cuvântului Tău, ca nu cumva în vreme de încercare pentru iubirea lor de Tine să-şi piardă aşteptarea, să piardă cununa pentru că sunt ai Tăi, pentru că Te-au ales, pentru că Te-au iubit. Să-şi încerce fiecare fiinţa ca să vadă dacă Te iubesc, dar mai cu seamă să se lase încercaţi în iubire şi în curăţenia ei, că nu este loc şi stare în care Tu să nu fii şi să nu vezi toate şi să nu ştii toate. Şi spunem aşa pentru că omul este deprins, săracul, să se pitească şi să încerce alt adevăr al lucrurilor faţă în faţă cu semenii săi, şi aceasta numai din pricina duhului trufiei din om şi al iubirii de sine, Doamne.*

O, fii şi fiice ale acestui măreţ cuvânt al venirii Domnului cu sfinţii în oştiri la voi, o, căutaţi adânca înţelepciune a luminii Domnului. Este ceva ascuns pentru lumina Lui, când El a făcut cerul şi pământul şi toate la lumină? Voim să vă aşezăm iubirea. Pentru ea vă trebuie mereu învăţător, ca la şcoală. Fără învăţător ea se schimbă în îngâmfare, în trufie, şi altfel nu păţeşte cel fără de învăţător mereu pentru iubirea lui de Dumnezeu. O, deschideţi-vă mintea şi gura şi întrebările înţelepciunii, căci înţelepciunea este cea care vrea mereu şi care întreabă mereu pentru ea, pentru ca să fie ea, pentru ca să aibă omul, iar altfel omul este ca şi şcolarul care se strecoară în banca cea mai din spate ca să nu înveţe, ca să nu scape de neînţelepciune, dar voi nu căutaţi, o, nu căutaţi ca şi cei care pier şi se duc de la Dumnezeu prin această lipsă de înţelepciune. Nu-i vedeţi voi pe cei care au luat din sine părere bună despre ei mai mult decât sunt ei, nedreaptă această părere, şi notă mare, de ei înşişi pusă lor, chiar şi peste alţii despre ei înşişi, o, nu-i vedeţi unde i-au dus îngâmfarea şi mulţumirea de sine a fiinţei lor, care s-a trufit faţă în faţă cu numărul celor de pe cale cu Domnul prin acest cuvânt sfânt? Iată-i, se strâng aceştia uneori la bacanale ca să uite că vor da răspuns lui Dumnezeu, pe Care L-au crezut şi L-au iubit. Iată-i, se îmbată cu propria lor fiinţă şi pot prin aceasta, zic ei. Domnul însă nu rămâne păgubit şi-Şi păstrează numărul Lui de fii şi pune la loc şi umple golul şi merge Domnul cu putere pe cale şi merge cu poporul Său.

Fiţi vii cu totul şi pentru tot ce are Domnul de împlinit cu voi, fiilor. Fiţi cununa noastră, a sfinţilor care am mărturisit prin timp pe Domnul şi care aşteptăm acum cu toţii pe cei din urmă, care vor încununa iubirea de Domnul şi răbdarea cea pentru ea a sfinţilor Lui. Amin.

Iar Tu, Doamne al nostru şi al lor şi al celor ce se vor da Ţie pentru iubirea de Tine şi nu de ei, o, dă-le lor harul cel înmulţitor de iubire, dă-le, Doamne, să poată, căci răbdarea celor din cer aşteaptă după ei de şapte mii de ani, de când omul cel neascultător a pierdut locul său din rai din pricina trufiei lui asupra Ta, o, Doamne Făcător. Şi-Ţi dăm noi acum să-Ţi pui Tu numele Tău peste grăirea noastră cea de azi, căci Tu ne-ai fost Învăţător pe pământ, şi tot aşa ne eşti, Doamne, şi în cer acum. Amin.

— Pace vouă, mucenici mărturisitori prin dureri şi prin ispitiri ale iubirii voastre de Dumnezeu! Da, îi trebuie învăţătură iubirii de Dumnezeu a celor ce vin să fie cu Mine pe pământ, şi în cer apoi, şi îi trebuie înţelepciune iubirii. Frumoasă şi sfântă v-a fost înţelepciunea, căci aţi ales cu totul pe Domnul şi a putut El totul pentru voi şi aţi biruit pentru El şi pentru slava Lui, iar acum aveţi slava Mea cunună a iubirii voastre pentru Mine şi venirea Mea cu voi cuvânt peste pământ ca să judecăm lumea, căci aşa este scris să lucrăm, să stăm pe scaune şi să judecăm lumea pentru necredinţa ei. Amin.

Slava Mea cu tine este cuvântul Meu cu tine, măi poporul Meu, iar slava ta cu Mine să fie iubirea ta cea pentru Mine, că veşnică este această cunună, şi ai grijă s-o ai şi cum s-o ai şi cum s-o porţi şi cum s-o veghezi şi cum să se vadă ea de pe pământ şi din cer, căci cei din cer privesc atent iubirea ta de Dumnezeu şi ţi-o veghează de pe pământ şi din cer şi lucrează cerul cu tine, fiule. În zi de sărbătoare de sfinţi ţi-am dat ţie iubirea Mea, iar tu în toate zilele şi nopţile să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău şi să înveţi mereu cum să-L iubeşti, că de lângă tine trebuie să Mă înveţi şi să Mă urmezi, căci Eu lângă tine sunt şi-ţi păstoresc tainic tot mersul tău cu Mine ceas de ceas, clipă de clipă, şi este scumpă măsura Mea cu care te măsor, şi scumpă să-ţi fie şi ţie şi să nu o dispreţuieşti pentru tine însuţi. Aceasta te învăţ Eu în ziua aceasta sfântă, iar tu să-Mi arăţi că înţelegi şi că eşti copilul Meu, că eşti al Meu şi că Eu sunt al tău, Domn şi Dumnezeu al tău, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2013